

РЕШЕНИЕ

№ 1495

гр. София, 10.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 25.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **4719** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 203 и следващите от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), делото е образувано по искова молба на Х. Т. Р. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] 3320, Младежко общежитие 1, за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, предявена срещу Софийски районен съд.

С Решение № 6226 / 08.05.2013г. по адм.д. 7677/2012г. Върховният административен съд е отменил изцяло Решение № 874 / 20.02.2012г., постановено по адм.д. 3488/2011г., образувано първоначално за разглеждане на исковата претенция и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда, при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона, а именно:

1. Прието е, че „Видно от спецификите на дейността по удостоверяване на факти с правно значение, както и с оглед разпоредбата на §1,т.1 и т.2,б.”а” и „б” от ДР на Закона за администрацията издаването на свидетелство за съдимост от длъжностни лица при бюрата за съдимост към районните съдилища съставлява дейност на безспорна съдебна администрация, т.е. издаването на свидетелството за съдимост е при и по повод осъществяване на административна дейност, а самото свидетелство може да се квалифицира като издадено в резултат на волеизявление за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения по смисъла на чл.21, ал.3 от АПК, както правилно е приел и АС-София град.”

2. Съдът не се е произнесъл с решението си по всички наведени фактически

основания, от които ищецът формира претенцията си за имуществени и неимуществени вреди. В тази връзка е прието, че неправилно са квалифицирани фактическите твърдения в исковата молба и уточнителната такава от 04.07.2011г. - че вредите се претендират единствено от невярното и/или непълно като съдържание свидетелство за съдимост, предвид уточняващата молба на ищеца от 04.07.2011г., съгласно която Р. е уточнил, че претенцията му за вреди се основава на два отделни „акта“ – бездействие на съответното длъжностно лице при Софийски районен съд (СРС), което не е изпълнило законовото си задължение служебно да отрази в бюлетина за съдимост факта на снемане на осъждането му /настъпила реабилитация по право/ и чрез издаването на свидетелство за съдимост, чието съдържание не отговаря на закона и действителното фактическо положение.”

3. Прието е, че административният съд не се е произнесъл по първото фактическо основание за претендираните вреди – бездействието на длъжностното лице, което въпреки наличието на законово задължение служебно да отрази в бюлетина за съдимост, не било сторило това, в която връзка делото е останало неизяснено от фактическа страна: „съдът, с цел обсъждане на така наведеното фактическо основание, от което се претендират вреди, е следвало в съответствие със служебното начало в административния процес да укаже за необходимостта от събиране на основни писмени доказателства – бюлетинът за съдимост на Х. Р. и служебната справка, изготвена от СРС, на база на която РС-Козлодуй е издал процесното свидетелство за съдимост.”

4. Съгласно мотивите на касационната инстанция, „ако се приеме, че свидетелството за съдимост като индивидуален административен акт по чл.21, ал.3 от АПК, съставляващ едновременно с това официален удостоверителен документ, не може да бъде атакувано по административен ред поради липса на по-горестоящ административен орган, то и в този случай неверността на съдържанието му следва предварително да бъде „установена с влязло в сила решение в отделно съдебно производство - било в установително исково производство по общия исков ред по ГПК / в какъвто смисъл е преобладаващата практика на ВАС относно приложното поле на чл.128, ал.1, т.8 от АПК /, било в производство по чл.128, ал.1, т.8 от АПК / в какъвто смисъл са Определение по адм.д. № 14079/2011г., ВАС, II отделение и Определение № 12666/С тези аргументи е обоснован извода на касационната инстанция за разширително тълкуване на чл. 204 АПК от административния съд, че при невярно съдържание на свидетелството за съдимост могат да се претендират вреди директно в производството по ЗОДОВ.

При второто разглеждане на делото, в изпълнение на указанията на касационната инстанция са приети по делото следните доказателства: Писмо от Районен съд Козлодуй, съгласно което няма данни за оспорване на свидетелство за съдимост с рег. № 738/16.02.2011г., извлечения от електронната база данни на системата - искане за справка от РС Козлодуй и справка от СРС, както и копие от бюлетина за съдимост на ищеца.

Съгласно приетото от касационната инстанция, съдът следва да разгледа исковата претенция на Х. Т. Р. за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди на двете основания : в резултат на бездействие на съответното длъжностно лице да отрази настъпилата реабилитация в бюлетина му за съдимост и съдържанието на свидетелството за съдимост, за които се твърди незаконсъобразност и е направено искане до съда да я установи.

При второто разглеждане на делото в писмени изявления до съда ищецът поддържа исканията си на предявените основания, в това число и за настъпилата реабилитация по право, която следвало да бъде съобразена служебно.

Ищецът поддържа, че единствено поради вписването в свидетелството за съдимост на обстоятелството, че е осъждан, не бил приет на работа за длъжността „портиер” в Дом на енергетика в [населено място]. Счита, че бил особено подходящ за длъжността предвид притежавания стаж като „охранител”, но дори не бил допуснат до събеседване. За причина за недопускането му била посочена разпоредбата на чл.45, ал.1, т.2 ППЗДАНС. В съдебно заседание на 19.01.2012 г. ищецът уточнява, че не е получавал писмен отказ, но лично ходил до „Дома на енергетика”, където за обяснение на отказа му връчили извлечение от ППЗДАНС.

Ищецът твърди и не се оспорва от ответника, че през 1986 г. бил осъден от СГС на 17 години лишаване от свобода, която присъда била намалена от ВС на 15 години, а през 1990 г. наказанието му било намалено на 10 години лишаване от свобода, с оглед на което на 29.11.1990 г. бил освободен поради изтърпяване на наказанието. При така описаните обстоятелства ищецът поддържа, че на основание чл.88а вр. чл.82, ал.1, т.3 НК на 29.11.2000 г. за него е настъпила реабилитация по право и би следвало да получава свидетелства за съдимост с текст „неосъждан”. Ищецът твърди, че въпреки подаваните многократно молби и жалби, „Бюро съдимост” на СРС винаги му издавало свидетелство за съдимост, в което било вписвано осъждането му, както и лишаването от право да заема материално отговорна длъжност. Заради така издаваните свидетелства за съдимост от освобождаването си от затвора през 1990 г. до пенсионирането си през 2010 г. ищецът успял да работи по трудов договор само една година, в резултат на което получава ниска пенсия от 170 лв.

По повод заявеното желание да участва в конкурс за длъжността „портиер” в Дом на енергетика в [населено място] на 16.02.2011 г. СРС отново издало на ищеца свидетелство за съдимост, в което било вписано, че е осъждан. Това била единствената причина да не бъде допуснат до участие до конкурса, респ. да го спечели и да бъде назначен на работа. Поради тази причина е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в липсата на дължимото трудово възнаграждение за длъжността „портиер” в Дом на енергетика в [населено място] за следните периоди: 5 години назад, считано от 16.02.2011 г., т.е. за периода 16.02.2006 г. – 16.02.2011 г. сумата от 14 400 лв. и за три години напред, считано от 16.02.2011 г., т.е. за периода 16.02.2011 г. – 16.02.2014 г. – сумата от 35 380 лв., или общо имуществени вреди в размер на 39 780 лв.

Ищецът претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 лв. (при допуснато увеличение на иска в съдебно заседание на 09.12.2011 г.) поради дискредитирането му в малкия град, където бил известен като общественик, всички го познавали и веднага се разчуло съдържанието на издаденото му свидетелство за съдимост, хората го спирали на улицата, за да го питат „Вярно ли е, че е бил в затвора?”, от което ищецът изпитал силни душевни тревоги и чувство за несправедливост, че въпреки, че е излязъл от затвора преди 21 години и от 11 години е реабилитиран по право, перманентно му се издават неправилни свидетелства за съдимост, в които

пише, че е осъждан. От това се влошило здравословното му състояние.

В исковата молба и допълнителното уточнение ищецът твърди, осъществено спрямо него противоправно и недопустимо действие, като е издадено незаконосъобразно свидетелство за съдимост от 16.02.2011г. Иска от съда освен българската държава да бъде осъдена да му заплати нанесените му вреди, и съдът да "установи неверността на издаденото от СРС, Бюро съдимост съдебно удостоверение", което фактически е обективизирано в представената пред настоящата инстанция справка от СРС в отговор на искането на РС Козлодуй и въз основа на която справка е издадено свидетелството за съдимост от последния съд. Счита, че държавната институция СРС е осъществила противоправно и недопустимо действие, като е издала незаконсъобразно свидетелство за съдимост от 16.02.2011г.

В уточняващата молба от 04.07.2011г. ищецът изрично е посочил, че вредите се претендират от акт на длъжностно лице при СРС, осъществен чрез два акта - първо чрез бездействие, а именно: длъжностното лице в Бюро съдимост при СРС не е изпълнило задължението си служебно да отрази в бюлетина за съдимост факта на снемане на осъждането му по съображенията, изложени в първоначалния му иск и на второ място - чрез действие на длъжностно лице от "Бюро съдимост" при СРС е издало свидетелство за съдимост, чието съдържание не отговаря на закона и действителното фактическо положение.

По съществуващото на спора са представени писмени изявления от жалбоподателя и от адв. Р. Р. (последните при първото разглеждане на делото).

Ответникът Софийски районен съд оспорва исковата молба. По подробни съображения в писмени защиты и отговор на исковата молба, счита исковата претенция за неоснователна и недоказана, също липсвала причинно-следствена връзка. Счита, че във връзка с целта, за която е било необходимо издаването на свидетелството за съдимост, в същото следвало да бъде посочено осъждането на лицето съгласно чл. 45, ал.1, т.2 ППЗДАНС.

Заклучението на прокурора при първото и второто разглеждане на делото е за неоснователност на исковата претенция, в това число поради липса на пряка и непосредствена причинна връзка между причинената вреда и действията на съдебната администрация на СРС.

Административен съд София-град, като обсъди приетите по делото доказателства и прецени доводите на страните във връзка с тях, намира за установено следното:

По фактите:

В свидетелство за съдимост № 738/16.02.2011 г., издадено чрез Районен съд [населено място], въз основа на направена в „Бюро съдимост” на СРС справка относно Х. Т. Р., ЕГН [ЕГН], е отразено, че лицето е осъждано по похд № 50-86 на СГС с влязла в сила присъда от 04.08.1986 г. Отбелязано е изрично, че свидетелството ще послужи за работа, идентично с приетите по делото справка за съдимост и бюлетин за съдимост. Видно от съдържанието на тези документи, липсва отбелязване за настъпила реабилитация на ищеца. Свидетелството за съдимост е издадено в хипотезата на чл.34, ал.2 от Наредба № 8 от 26 февруари 2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост (само Наредбата), ищецът е подал заявление за издаване на свидетелство

за съдимост чрез районния съд по местоживеенето си – РС Козлодуй, който служебно е изискал справка от бюро за съдимост по месторождението му – СРС.

Видно от съдържанието на свидетелството, в него е отбелязано, че ищецът е осъждан, както следва: с влязла в сила на 04.08.1986 г. присъда по нохд № 50/86 г. по описа на СГС на 17 години лишаване от свобода, с решение на ВС № 264/04.08.1986 г. на петнадесет години лишаване от свобода, а по реда на преглед по реда на надзора наказанието е намалено на 10 години лишаване от свобода.

Ищецът претендира, че на основание чл.88а НК към датата на издаване на СС на 16.02.2011 г. е настъпила реабилитация до 29.11.2000 г. - в 10 годишен срок от изтърпяване на наказанието, което изтърпяване претендира, че е настъпило на 29.11.1990 г. Ищецът е ангажирал доказателства, че е изтърпял наказанието си на 29.11.1990 г. пред касационната инстанция във връзка с оспорването на съдебното решение при първото разглеждане на исковата му претенция. Така ищецът е представил като доказателство за изтърпяване на наказанието - служебна бележка № 3205 / 22.07.2004г. видно от която е постъпил в затвора на 07.09.1983г. за изтърпяване на присъда по н.о.х.д. № 50 / 1986г. на СГС, освободен е от затвора на 29.11.1990г. Посочената служебна бележка не е оспорена от ответника и не се опровергава от друго доказателство по делото, с оглед на което съдът приема този факт за установен.

Въз основа на съдържащия се върху автобиография на ищеца входящ номер М-5254 от 18.02.2011 г., съдът приема за доказано, че ищецът е подал документи за длъжността „портиер” в „Дом на енергетика” към [фирма] [населено място]. Приложените към исковата молба писмени доказателства: автобиография, мотивационно писмо, служебна бележка изх.№ 161/16.06.99 г. на 3-то СОУ „М. Д.” [населено място] и свидетелство за съдимост от 16.02.2011 г. кореспондират на изискваните документи за тази длъжност по представената обява за обявен конкурс с рег. № У „А и К”-131/03.02.2011 г. За тези обстоятелства по делото е разпитан свидетел, чиито показания също кореспондират с писмените доказателства - Б. М. Т.. От показанията на свидетеля се установява, че лично той предал на ищеца обявата за работа като „портиер”, тъй като проверявал за свободни места в сайта на „А. К.”. Свидетелят установява, че ищецът не бил допуснат до събеседване, тъй като в свидетелството му за съдимост пише, че е осъждан. Свидетелят лично разговарял с ръководителката на „Дома на енергетика”, която му споделила, че ищецът няма никакъв шанс, щом е осъждан. Съдът кредитира показанията на св.Т. и в частта, че лично е завел ищеца в службата, която приема документи на кандидатстващите за работа. От изложеното съдът приема за доказано, че ищецът е подал документи за участие в обявен на 03.02.2011 г. конкурс за длъжността „портиер” в „Дом на енергетика” към [фирма] [населено място].

Във връзка с претенцията за вреди, изразяваща се в пропуснато възнаграждение, е изслушано заключение на вещо лице, прието като доказателство по делото, неоспорено от страните и което съдът кредитира. Вещото лице е дало заключение за исковия период от 16.02.2011г. до 16.02.2014г. за общия размер на трудовото възнаграждение, в размер на минималната заплата за страната и за длъжността „портиер” в „Дом на енергетика” към [фирма] [населено място] и за исковия

период от 16.02.2006г. до 16.02.2011 г. - в размер на минималната работна заплата за страната. Заключение е изготвено и при съобразяване на писмо на л. 59 от делото от [фирма] за следващото се брутно възнаграждение за длъжността за исковия период, също прието като доказателство по делото, неоспорено и което съдът кредитира.

Съгласно писмо от 26.01.2012г. от [фирма] до ищеца, при кандидатстване за работа в същото дружество, едно от задължителните изисквания е актуално свидетелство за съдимост, което се предоставяло на Д. за получаване на разрешение за работа в стратегически обект, цитирана е разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от Правилника за прилагането на Закона за държавна агенция „Национална сигурност” - ППЗДАНС, съгласно която разрешения за работа в стратегически обекти се издават на лица, които не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер, освен ако не са реабилитирани, във връзка с което изрично е посочено, че лица, в чиито свидетелства за съдимост е отбелязано „осъждан”, не се допускат до интервю и не се назначават на работа в същото дружество.

За здравословното състояние на ищеца са представени амбулаторен лист № 84/17.02.2011 г., издаден от д-р Л. Б. - „психиатър”. От същия съдът приема за установено, че на ищеца Х. Р. е извършен преглед и поставена диагноза „F 320” – „лек депресивен епизод”, както и че същият е потърсил медицинска помощ с оплаквания за световъртеж, уморяемост, раздразнителност, трудност при концентриране и безсъние.

Правни изводи:

А. По допустимостта на искането съдът да установи незаконосъобразността на бездействието на длъжностно лице и на свидетелството за съдимост и допустимостта на исковите претенции:

На основание чл. 204, ал. 1 АПК, иск за вреди от незаконосъобразен административен акт може да бъде предявен след като актът е отменен по съответния ред, а съгласно ал. 4 на същата разпоредба, иск за вреди от бездействие на административен орган може да бъде предявен едновременно с иска за вреди. С ал.2 на посочената разпоредба законодателят е допуснал съединяване на оспорването на акта, от който произтичат вреди с исковата претенция.

Предвид първоначалната искова претенция, както и уточнението от 04.07.2011г., вредите се претендират от бездействие на длъжностно лице при СРС, Бюро съдимост - да отрази реабилитацията на ищеца в както и от действие на същото лице, обективизирано в свидетелството за съдимост от СРС – справката, по искането на РС Козлодуй, обективизирана в свидетелството за съдимост. Искането, съдът да установи незаконосъобразността на акта, съдът възприема като искане да бъдат постановени правните последици от тази незаконосъобразност - отмяната или обявяването му за нищожно, съобразно правомощията по чл. 168 АПК за служебна проверка на всички основания.

Исковата претенция е с дата 28.04.2011г., съобразно която предвид датата на издаване на свидетелството за съдимост и предвид обстоятелството, че в

същото не е посочен срока и реда за оспорването му, при приложението на чл. 140, ал.1 АПК, искането съдът да установи незаконосъобразността на акта, е подадено в срок. Видно от представеното удостоверение от РС Козлодуй и твърденията на ответника, свидетелството за съдимост, съответно справка или друг акт във връзка с издаването на свидетелството, не е оспорено в отделно производство.

Свидетелството за съдимост представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.3 АПК, тъй като удостоверява факти с правно значение за адресата му и поради това подлежи на съдебен контрол. Същото удостоверява, че от справка, извършена в Бюрото съдимост при Софийски районен съд се установило, че ищецът е осъждан по нохд № 50 от 1986г.

В случая се претендира неистинност на удостоверените с него факти. Както следва от съдебната практика, цитирана в мотивите на отменителното решение на ВАС, съгласно чл. 128, ал.1, т. 8 АПК исканията за установяване на неистинността на административни актове са подведомствени на съда, истинността на актовете включва както автентичността, така и верността им, затова последната подлежи на съдебен контрол независимо от административния контрол – например Определение № 14520 / 09.11.2011г. по адм.д. 14079/2011г. на ВАС.

В случая свидетелството за съдимост е подписано от съдия при РС – Козлодуй, но същото се основава на съдебна справка за осъжданията на ищеца, издадена от СРС на 15.02.2011г. Свидетелството за съдимост идентично възпроизвежда съдържанието на справка, издадена от СРС, с която изрично се удостоверява, че от направената справка в Бюро за съдимост при СРС е установено, че ищецът е осъждан с влязла в сила присъда по нохд № 50 / 86г. на СГС.

Съгласно чл. 4, ал.1 от Наредба № 8 от 26 февруари 2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост (Наредбата), бюрото за съдимост при районен съд издава свидетелства и справки за съдимост на лицата, родени в района на съда. Съгласно чл. 36, ал.1 от Наредбата, справка за съдимост се издава въз основа на искане на съответния орган. Съгласно ал.2 от същата разпоредба, в справка се посочват всички осъждания, независимо от последвалата амнистия или реабилитация, и се написват собственото, бащиното и фамилното име на служителя, изготвил справка.

Без всякакво съмнение, СРС е районният съд по месторождението на ищеца. Съгласно член 34, ал.1 от Наредбата, свидетелството за съдимост се издава въз основа на заявление, подадено в районния съд по месторождението на лицето. Съгласно алинея 2 от същата разпоредба, заявлението за издаване на свидетелството може да бъде подадено и чрез районния съд по местоживеенето на заявителя. В този случай районният съд по местоживеене на лицето служебно изисква справка от бюрото за съдимост по месторождението му, като посочва целта, за която се иска, ако същата е отбелязана в заявлението и след получаване на справка съдът издава свидетелство за съдимост. Също съгласно чл.36, ал.3 от Наредбата, която определя, че вписванията и преценката за настъпила реабилитация или

амнистия в бюлетина за съдимост на осъжданото лице се извършва от председателят на районния съд по месторождението на лицето или определен от него заместник.

Следователно в компетентността на районния съд по месторождението на лицето е преценката на всички въпроси, от значение за издаването на свидетелството за съдимост, в това число и когато заявлението е подадено чрез районния съд по местоживеенето му. Дори и когато последният въз основа на справка фактически издаде свидетелството за съдимост, това се извършва единствено на основание допуснатото от закона, заявлението да се подаде чрез този съд до съда по месторождението на лицето.

Исковата претенция е допустима по смисъла на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ относно изискването, актът и бездействието, от които се претендират вреди, да произтичат от административна дейност. Касае се за издаването на документ, който удостоверява факти с правно значение, който законодателят допуска да бъде издаван от председателя на районния съд или негов заместник - когато съдържа данни за осъждане и от служител при бюрото за съдимост - когато лицето не е осъждано, съгласно чл. 40, ал.2 и 41, ал.2 от Наредбата. Осъществяваните функции от органите по Наредбата не могат да се отнесат към правораздавателната дейност, осъществявана от орган на съдебната власт, свързана с разрешаване на правен спор, когато едно право е нарушено или застрашено, постановява и правните последици. Разглежданата дейност - по воденото на бюлетините за съдимост на осъжданите лица и издаването на свидетелства за съдимост няма такъв характер, доколкото издателят на акта е страна в производството по издаването му, а дейността по събирането на данни и воденото на бюлетин за съдимост е задължен да извършва служебно. Поради това следва да се определи като административна дейност.

От изложеното следва извод, че надлежен ответник по оспорването на свидетелството за съдимост, съответно на бездействието да бъде вписано относимо обстоятелство в бюлетина за съдимост, е районният съд по месторождението на лицето. По тези съображения и съгласно чл. 205 АПК, СРС е надлежен ответник по предявеното оспорване и по исковата претенция, изрично посочен от ответника като такъв в уточняващата молба от 04.07.2011г.

Също изложеното обосновава извод за допустимост на направените оспорвания на бездействие на административен орган и действие, обективизирано в издаден административен акт и поради това допустимост на исковата претенция в хипотезите по чл. 204, ал.2 и ал. 4 АПК, в това число и като предявени срещу надлежен ответник.

Б.По основателността на твърдението за незаконосъобразност на бездействието на длъжностно лице и на свидетелството за съдимост

Ищецът твърди незаконосъобразност на свидетелството за съдимост и на бездействието да бъде вписана настъпилата реабилитация в бюлетина на основание съгласно чл. 88а НК.

Ищецът претендира настъпила пълна реабилитация по последната

разпоредба, предвид осъждането му през 1986г. и освобождаването му от затвора през 1990 г. Тези факти съдът намира за доказани, предвид представената служебна бележка № 3205/22.07.2004г. от затвора С., съгласно която във връзка с изтърпяването на присъда 50/86г. на СГС, ищецът е освободен от затвора на 29.11.1990г.

Б.1) По незаконосъобразността на бездействието съдът намира следното:

Съгласно чл.2 от Наредбата Бюрото за съдимост при съответния районен съд събира и съхранява данни за съдимост на лицата, издава свидетелства и справки за съдимост на лицата, родени в района на съда (чл.4, ал.1 от Наредбата). Регистрирането на осъдените лица в бюрата за съдимост се извършва чрез бюлетини за съдимост и бюлетини за наложени административни наказания по чл. 78а НК. Бюлетини за съдимост се съставят за всички осъдени лица на наказания по чл. 37 НК и съдържат данните по чл. 7, ал. 1 от Наредбата, а съгласно чл. 17, ал.1, т.2 и т. 6 от последната, в бюлетина за съдимост служебно се отбелязват допълнителни сведения, вкл. дали лицето е реабилитирано и за датата на изтърпяване на наказанието.

В конкретния случай по делото няма спор, че свидетелството за съдимост (СС) рег. № 738/16.02.2011 г. е издадено в хипотезата на чл.34, ал.2 от Наредба № 8. Ищецът е подал заявление за издаване на свидетелство за съдимост чрез районния съд по местоживеенето си – РС Козлодуй, който служебно е изискал справка от бюрата за съдимост по месторождението му – СРС. По аргумент от чл.33, ал.5 от Наредба № 8 справка за съдимост се издава за служебни цели. Съгласно чл.34, ал.3 от Наредбата в случаите, когато лицето е осъждано, но е реабилитирано или престъплението е амнистирано, председателят на районния съд по месторождение на лицето (в случая СРС) или определен от него заместник отбелязва в бюлетина за съдимост датата на реабилитацията или на амнистията и извършва преценка дали тези обстоятелства следва да се отразят в поисканата справка, предвид целта, за която се иска свидетелството за съдимост. Видно от текста на издаденото СС от РС Козлодуй рег. № 738/16.02.2011 г. в него е отбелязано, че ищецът е осъждан, както следва: с влязла в сила на 04.08.1986 г. присъда по нохд № 50/86 г. по описа на СГС на 17 години лишаване от свобода, с решение на ВС № 264/04.08.1986 г. на петнадесет години лишаване от свобода, а по реда на преглед по реда на надзора наказанието е намалено на 10 години лишаване от свобода.

Ищецът претендира, че на основание чл.88а НК към датата на издаване на СС на 16.02.2011 г. е настъпила реабилитация. Съгласно чл.88а , ал.1 НК когато от изтърпяването на наказанието е изтекъл срок, равен на този по чл. 82, ал. 1 НК и осъденият не е извършил ново умишлено престъпление от общ характер, за което се предвижда наказание лишаване от свобода, осъждането и последиците му се заличават независимо от предвиденото в друг закон или указ. Доколкото присъдата

на ищеца е намалена на 10 години лишаване от свобода същият попада в хипотезата на чл.82, ал.1, т.2 НК - десет години, ако наказанието е лишаване от свобода от три до десет години. Така същият претендира, че в 10 годишен срок от изтърпяване на наказанието, т.е. от 29.11.1990 г. в срок до 29.11.2000 г., по отношение на него е настъпила реабилитация по чл.88а, ал.1 вр. чл.82, ал.1, т.2 НК за осъждането му по н.о.х.д. 50/86г. на СГС.

По делото не се спори, че не е вписана реабилитация в бюлетина за съдимост на ищеца към датата на издаване на справка и процесното свидетелство за съдимост, такава не е вписана и впоследствие - към датата на представяне и приемане на този бюлетин като доказателство по делото, видно от съдържанието му.

Също не е спорно, че не е постановена реабилитация по съдебен ред, ищецът претендира само настъпила реабилитация по право. Също видно от свидетелството за съдимост, освен присъдата по нохд 50/86 г., ищецът не е осъждан за друго престъпление.

Реабилитацията настъпва по право в четирите хипотези на чл. 86, ал. 1 НК, като заличава последиците от осъждането на това основание, наред със съдебната и безусловната реабилитация, съответно по чл. 87 НК и по чл. 88а НК. При наличие на предвидените в чл. 86 НК условия, се поражда целените от закона последици за заличаване осъждането на лицето за в бъдеще - осъждането на лицето се заличава по силата на закона и не се изисква изричното му прогласяване със съдебен акт или процедура за прилагане последиците от реабилитацията по право.

Пълната реабилитация по чл. 88а от НК, настъпва също по силата на закона след изтичане на сроковете по чл. 82, ал.1 НК и ако в тези периоди от време не се извърши ново умишлено престъпление от общ характер, което да се наказва с лишаване от свобода. От фактите по делото съдът намира за доказано, че към датата на издаване на свидетелството за съдимост е изтекъл относимия срок с начало съответно от 29.11.1990 г. В случая предвид осъждането на ищеца на наказание лишаване от свобода от 10 години - съгласно вписаното в бюлетина за изменението на присъдата с преглед по реда на надзора с Решение № 264 / 04.08.1986г. на Върховния съд, приложим е срокът по чл. 82, ал.1 т. 3 от НК – десет години от датата на изтърпяване на наказанието.

За реабилитацията по чл.88а НК също законодателят не изисква изричното й прогласяване със съдебен акт за да настъпят правните последици - заличаване на осъждането на лицето за в бъдеще. Съответното длъжностно лице при районния съд по месторождението на лицето при проверката на бюлетина за съдимост във връзка с издаването на справка или свидетелството за съдимост, следва да извърши преценка дали е настъпила реабилитация по право на основание чл. 34, ал.3 от Наредбата. Тази преценка се извършва служебно, тъй като последната разпоредба гласи следното: „В случаите, когато лицето е осъждано, но е реабилитирано или престъплението е амнистирано, председателят на районния съд по месторождение на лицето или определен от него заместник отбелязва в бюлетина за съдимост датата на реабилитацията или на амнистията и

извършва преценка дали тези обстоятелства следва да се отразят в поисканата справка, предвид целта, за която се иска свидетелството за съдимост, ако същата е отбелязана в заявлението.” Освен това съгласно член 17, ал. 1, т. 2 и т. 6 от Наредбата, в бюлетина за съдимост служебно се отбелязват допълнителни сведения, съответно когато лицето е реабилитирано и има дата на изтърпяване на наказанието. Алинея 3 от същата разпоредба задължава ръководителите на местата за лишаване от свобода да изпращат данни за изтърпяното наказание на бюро за съдимост при съответния районен съд по месторождението на лицето.

Преценката за настъпила реабилитация се извършва служебно и тъй като не е поставена под условие и в зависимост от представени доказателства или направено искане от лицето да бъде отразена в бюлетина. Действително изтърпяването на наказанието от ищеца е настъпило преди влизането в сила на Наредбата и в бюлетина за съдимост на ищеца няма отбелязване на датата, на която е изтърпял наказанието.

От цитираните текстове на чл. 17 следва, че бюрата за съдимост следва да събират и съхраняват информацията, необходима за вписванията в този бюлетин не само за осъждането, но и за изтърпяването на наказанието по отношение на всички лица, за които са приложими разпоредбите ѝ. Въз основа на тази информация следва при издаването на съответното свидетелство за съдимост или справка да бъде преценено служебно настъпила ли е реабилитация по право или не съгласно чл. 34, ал.3 от Наредбата, което се намира в глава четвърта „Свидетелства за съдимост и справки за съдимост”. От систематичното място на последната разпоредба следва извода, че винаги при издаването на справка или свидетелство за съдимост, следва да се извършва преценка за необходимостта от вписване на настъпила реабилитация. Когато тази реабилитация настъпва по силата на закона, без да е необходимо обявяването ѝ със съдебен акт, същата може да бъде преценена единствено въз основа на липсата на данни за ново осъждане, датата на изтърпяване на присъдата и изтеклия период от време. Изложеното обосновава извод, че към датата на издаване на справката и свидетелството за съдимост на ищеца, съответният орган при СРС на основание чл. 34, ал.3 от Наредбата е следвало служебно да прецени настъпилата реабилитация по чл. 88а НК по отношение на осъждането на ищеца по нохд 50/86 на СГС, като впише тази преценка в бюлетина за съдимост. Изпълнението на посоченото задължение не е обусловено от това дали в свидетелството за съдимост следва да бъдат посочени осъжданията, независимо от реабилитацията.

По тези съображения е налице незаконосъобразно бездействие на длъжностно лице при СРС, изразяващо се в неизпълнение на служебното му задължение да впише в бюлетина за съдимост на ищеца настъпилата реабилитация, което съдът на основание чл. 204, ал.4 АПК следва да зачете като при преценката за основателност на исковата претенция.

Б.2 По основателността на твърдението за незаконосъобразност на свидетелството за съдимост.

Доколкото е допустимо подаването на заявление пред друг съд, изискана е справка от съда по месторождението на ищеца, то не са налице основания за некомпетентност и неспазване на установената процедурата, обсъдена от съда при преценката му за допустимост. При издаването му е спазена изискващата се писмена форма и образеца към Наредбата – Приложение 2 към чл. 45, ал.1. Също тъй като е подписано то съдия, е спазено изискването по чл. 40, ал.2 от Наредбата - свидетелство за съдимост, в което има вписано осъждане, да бъде подписано от председателя на РС или от определен от него заместник. При тези изводи не е допуснато нарушение на чл. 146, т.1-3 АПК при издаването на свидетелството за съдимост на ищеца. Правният спор се свежда до това какво е следвало да бъде съдържанието на свидетелството за съдимост, т.е. какви точно факти е следвало да бъдат удостоверени за ищеца със него – изискване за материалната му законосъобразност по смисъла на чл. 146, т.4 АПК.

Съдържанието на свидетелството за съдимост в случаите на осъждано лице, което е реабилитирано, е в зависимост от това за каква цел е необходимо да послужи, доколкото правото на едно лице по силата на настъпилата реабилитация да се счита за неосъждано не е абсолютно, а е възможно по принцип да са предвидени изключения – чл. 85, ал.1 НК. Съгласно чл. 35, ал.1, т.7 от Наредбата, заявлението за издаване на свидетелство за съдимост следва да съдържа и целта, за която се иска свидетелството за съдимост, а когато е за постъпване на работа – точната длъжност. Между страните не се спори, макар и да не е представено заявлението, че свидетелството за съдимост е имало за цел да бъде представено пред [фирма] за кандидатстване за работа - за длъжността „портиер” в Дома на енергетика към същото дружество. Също съгласно точка 2.1 от Приложението към чл.1 от Постановление № 181/20.07.2009г. за определяне на стратегическите обекти и дейности, които са от значение за националната сигурност, "А. К." е стратегически обект в сектор енергетика. Поради това при кандидатстване за работа в това дружество се изисква разрешение за работа в стратегически обект и е приложим чл. 45 от ППЗДАНС, както твърди ответника.

Също съгласно чл. 45, ал.1, т.2 от ППЗДАНС, разрешенията за работа или за извършване на конкретно възложена задача и дейности в стратегически обекти се издават на лица, които „не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер, освен ако са реабилитирани”. Очевидно ищецът тълкува разпоредбата в смисъл, че ако при издаването на свидетелството за съдимост е вписана настъпилата реабилитация, е следвало да бъде допуснат до участие в конкурса за длъжността, респективно, поради настъпилата реабилитация е следвало да бъде издадено свидетелство със съдържание „неосъждан”.

Според настоящия състав на съда от текста на разпоредбата не следва, че лицата които са осъждани, но реабилитирани, се считат за неосъждани по смисъла на чл. 45, ал.1, т.2 ППЗДАНС. Това следва от тълкуването на смисъла и съдържанието на изискването по точка 2 от тази разпоредба. Съгласно чл. 9, ал.1 от Закона за нормативните актове, текстовете на разпоредбите следва да бъдат формулирани на общоупотребимия български език. Думата

„освен” (предлог) според тълковния речник на българския език се употребява „за изразяване на изключване от общото; с изключение на, без да се брой”. Така разглежданото изискване по чл. 45,ал.1,т.2 ППЗДАНС лицето да не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, изключва лицата, които се считат за неосъждани поради реабилитация. Изключването на последните лица е извършено именно чрез употребеното „освен ако са реабилитирани”. Поради това реабилитираните лица за умишлени престъпления от общ характер, не могат да се считат за неосъждани лица по смисъла на същата разпоредба и не отговарят на изискванията за кандидатстване и заемане на длъжност в стратегически обект.

Съгласно чл.85, ал.1 НК реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, „освен ако в някое отношение със закон или указ е установено противното.” Разпоредбата на чл. 45,ал.2 ППЗДАНС представлява предвидено изключение от общото правило за заличаване последиците от осъждането с настъпилата реабилитация.

Съгласно чл.39, ал.2, т.2 от Наредбата в свидетелството за съдимост не се вписва осъждането за престъпление, за което лицето е реабилитирано. Това правило търпи изключение, когато лицето е осъждано и правното действие на реабилитацията не следва да бъде зачетено по силата на изрична норма – хипотезата по чл. 39,ал.3 от Наредбата, осъждане, за което лицето е реабилитирано, се вписва само когато реабилитацията съгласно закон или указ не заличава последиците от осъждането - чл. 39, ал. 3 от Наредбата.

Тъй като чл. 45,ал.1,т.2 ППЗДАНС предвижда изключение от правното действие на реабилитацията, то при кандидатстване за работа в стратегически обект от осъждано лице следва да се приложи именно изключението по чл. 39, ал.3 от Наредбата и осъждането следва да бъде посочено. Съгласно второто изречение на последната разпоредба, следва да бъде посочено, че лицето е реабилитирано и датата на реабилитацията. Така в процесното свидетелство за съдимост на ищеца, издадено с цел кандидатстването му за работа в стратегически обект, е следвало освен осъждането му, да бъде посочено, че е реабилитиран и датата на реабилитацията съгласно чл. 88а, ал.1 вр. Чл. 82,ал.1,т.3 от НК - предвид липсата на друго осъждане за умишлено престъпление и освобождаването му от Затвора С. на 29.11.1990 г., където е изтърпявал присъдата по н.о.х.д. 50/86 г. на СГС 10 години лишаване от свобода вр.с Решение 464/86г. на ВС по внд. 0227/86 за намаляване на първоначалния размер. По чл. 39,ал.3 от Наредбата не е предвидено право на преценка на съответното длъжностно лице дали да посочи или не реабилитацията и датата на настъпването ѝ.

Следователно, съдържанието на свидетелството е непълно, не съответства на чл. 39,ал.3, изречение второ от Наредбата и поради това тъй като в същото не са отразени факти с правно значение, които по силата на правна норма се изисква да бъдат отразени, е незаконосъобразно по смисъла на чл. 146,т. 4 АПК. Съдът отчита обаче, че в останалата част съдържанието на свидетелството за съдимост на ищеца, в която е вписано

осъждането му, съответства на чл. 39, ал.3, изречение първо от Наредбата. В този случай е налице мълчалив отказ да бъдат вписани обстоятелствата по чл. 39, ал.3, изречение второ от Наредбата относно настъпилата реабилитация. Тъй като не е предвидено съдържанието на свидетелството за съдимост да бъде допълвано, същото се издава по изричен образец – чл. 45, ал.1 от Наредбата, макар и само мълчаливият отказ да бъдат удостоверени факти в него да е незаконосъобразен, съдът следва да постанови отмяната на свидетелството и върне преписката за издаване на ново със следващото се съдържание по заявлението на ищеца – в това число по чл. 39, ал.3 от Наредбата - изречения първо и второ.

По тези съображения, твърдението на ищеца за незаконосъобразност на свидетелството за съдимост е основателно, и е изпълнено изискването по чл. 204, ал.1 АПК – незаконосъобразност на акта, от който се претендират вреди.

В.По основателността на исковата претенция за вреди

Поради невписването на факта, че ищецът е реабилитиран и датата на реабилитацията, съответно в бюлетина за съдимост и свидетелството за съдимост, съдът приема за доказани условията по чл.204, ал.1 и ал.4 АПК – налице са незаконосъобразни административен акт и бездействие, исковата претенция, с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ е доказана по основание и съдът следва да разгледа по същество претенцията за вреди и конкретно основателността на искането да бъде ангажирана отговорността на държавата за настъпването им. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, държавата отговаря за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Така съгласно чл. 4 ЗОДОВ за да бъде ангажирана отговорността на държавата за вреди, не е достатъчно да са налице основанията по чл. 1, ал.1 от същия закон - незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице при изпълнение на административна дейност, за да бъде ангажирана отговорността на държавата за вреди. Съдът съгласно чл. 4 ЗОДОВ следва освен тези изисквания да установи наличието и на следните две изисквания: настъпила вреда и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Вредата може да бъде имуществена - реално претърпяна или пропуснатата полза и неимуществена или морална, изразяваща се в болки и страдания, негативни възприятия и други.

В.1) По основателността на исковата претенция за имуществени вреди:

Ищецът претендира пропуснати ползи, изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение

- за периода от 16.02.2006г. до 16.02.2011г. в размер на минималната работна заплата, основано на твърдението, че и в този период са издавани

свидетелства за съдимост като процесното, представяни от него пред различни работодатели, които поради вписаното осъждане не са го наели на работа, съдът отчита, че такива имуществени вреди е допустимо да се претендират дори и само на основание незаконосъобразното бездействие да бъде вписано, че е реабилитиран и датата на настъпване на реабилитацията в бюлетина за съдимост, доколкото както е посочено в мотивите на отменителното решение на Върховния административен съд, следва изрично да бъде установена незаконосъобразността на съответното свидетелство за съдимост за да могат да се претендират от него вреди.

-за периода от 16.02.2014г. до 16.02.2014г. – заплатата за длъжността „портиер” в Дом на енергетика при [фирма], в тази част претенцията за вреди е допустима на двете предявени основания – незаконосъобразни акт и бездействие.

Съдът приема за недоказано по делото, че ищецът е кандидатствал за конкретни длъжности в петгодишния период преди издаване на процесното свидетелството за съдимост. Единствено се доказва, че е кандидатствал за длъжността „портиер” в Дом на енергетика при [фирма].

Освен това възможността за заемане на конкретна длъжност от осъждано лице е свързана винаги с преценката дали свидетелството следва да бъде издадено в хипотезата по чл. 39,ал.3 от Наредбата – с посочване на осъжданията и факта, че е реабилитиран. За съответната длъжност не следва да се прилага изключението от настъпилата реабилитация и правото на лицето да бъде считано за неосъждано.

Тъй като ищецът не отговаря на изискванията за издаване на разрешение за работа в стратегически обект - по чл. 45,ал.1,т.2 ППЗДАНС, не е могъл да заеме и длъжността „портиер” в Дом на енергетика при [фирма] и следователно, непосочването на реабилитацията и датата на настъпването й не са имали никакво значение за това да не бъде допуснат до конкурса. След като не е било възможно да заеме длъжността, недоказано е твърдението за настъпила вреда от неполучено възнаграждение за длъжността.

Ищецът не доказва, че е кандидатствал за такава длъжност. Съдът не може да направи извод за настъпила имуществена вреда само от хипотетичната възможност ищецът да кандидатства за заемане на свободни длъжности по принцип. Настъпването на имуществената вреда следва да е доказано, а в случая на пропуснати ползи, следва вероятността от настъпването на факта, от който ненастъпването на който не е получил дохода да е толкова висока, че само наличието на този факт да е причината да не получи ползата. Това обуславя доказването от страна на ищеца, че е отговарял на изискванията за заемане на конкретна длъжност – т.е. изисквания, различни от разгледаните по чл. 45,ал.1,т.2 ППЗДАНС, но не е бил назначен само поради това, че в бюлетина за съдимост не е вписана реабилитацията му.

Изложеното обосновава извод, че исковата претенция за имуществени вреди е недоказана по основание недоказана е и причинната връзка с невписването на настъпилата реабилитация в бюлетина за съдимост, както и със свидетелството за съдимост № 738/16.02.2011г., поради това е безпредметно и не следва да обсъжда размера претенцията за имуществени

вреди за двата периода.

Съдът с решението си следва да отхвърли исковата претенция за имуществени вреди изцяло - за периода 16.02.2006 г. – 16.02.2011 г. и от 16.02.2011 г. до 16.02.2014 г. общо в размер на 39 780 лв., ведно с законната лихва.

В.2.) По основателността на исковата претенция за неимуществени вреди

Съдът кредитира показанията на св.Т. в частта, че ищецът не е бил допуснат до участие в конкурса за длъжността „портиер” в „Дом на енергетика” към [фирма], тъй като е осъждан.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от преживян душевен стрес и дискомфорт от свидетелството за съдимост, въпреки че е реабилитиран по право, което накърнило репутацията му на общественик в малкия град, в който живее, както и че в резултат на преживения стрес се влошило здравословното му състояние.

В тази връзка съдът кредитира показанията на св.Т., като непротиворечиви, неопровергани от други доказателства, логични житейски и поради това достоверни. От свидетелските показания съдът приема за установено, че ищецът е проявява активност в обществения живот, проявява гражданска позиция чрез сигнали и жалби по различни поводи, „бил шокиран” от вписаното в свидетелството му за съдимост и се считал за злепоставен като член на „Бизнес център” в [населено място] и на Националната пациентска организация, което му създадо дискомфорт и емоционални проблеми.

Показанията на свидетеля се допълват от представените доказателства за здравословното състояние на ищеца, от които съдът приема, че като страдащ от диабет след запознаване със съдържанието на процесното свидетелство за съдимост, се е влошило здравословното му състояние, въз основа на установеното от амбулаторен лист № 84/17.02.2011 г., издаден от „психиатър”, удостоверяващ, че на ищеца Х. Р. е извършен преглед и поставена диагноза „ F 320” – „лек депресивен епизод”. Също от амбулаторния лист съдът приема за установено, че ищецът е потърсил медицинска помощ с оплаквания за световъртеж, уморяемост, раздразнителност, трудност при концентриране и безсъние, вследствие на леката депресия, в която е изпаднал.

Обсъдените доказателства като взаимно допълващи се и безпротиворечиви, установяват по категоричен и несъмнен начин преживени от ищеца отрицателни душевни тревоги в периода непосредствено след издаване на свидетелството за съдимост от 16.02.2011 г., поради отбелязаното в него, че е осъждан. Предвид изложеното за настъпилата реабилитация по право, както и че ищецът е запознат очевидно с правото му да бъде считан за неосъждан поради настъпилата реабилитация по право, съдът приема, че ищецът действително е изпитал силни негативни усещания по повод издадения му документ само с отбелязване, че е осъждан. Също от

показанията на свидетеля съдът приема за доказано, че този факт, узнат от други лица, е основание ищецът да се счита за злепоставен пред обществеността в малкия град, в който живее. Вследствие на това се е влошило здравословното му състояние.

При съвкупната преценка на свидетелски показания и писмените доказателства за здравословното състояние на ищеца, съдът приема за безспорно доказано по делото, че по причина на съдържанието на свидетелството за съдимост - само неотбелязването, че е реабилитиран, издадено въз основа на бюлетина за съдимост и справка на издадена от „Бюро съдимост“ на СРС ищецът е преживял депресивен период, свързан с душевен дискомфорт. В тази връзка съдът отчита начина на търкуване на чл. 45, ал.1, т.2 от ППЗДАНС, което е съществено за неговите възприятия.

Доказани са елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Ищецът е преживял неимуществени вреди поради съдържанието на свидетелството за съдимост, в което неправилно не е отбелязано, че е реабилитиран по чл.88а, ал.1 вр. чл.82, ал.1, т.2 НК при и по повод изпълнение на административна дейност - в това число пряката и непосредствена причинна връзка между издадения документ и преживените негативни емоции.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 лв. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди съобразно нормата на чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост.

В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Съдът приема, че претърпените от ищеца неимуществени вреди в пряка причинно следствена връзка с издаденото му свидетелство за съдимост рег. № 738/16.02.2011 г. могат да бъдат възмездени със сумата от 4500 (четири хиляди и петстотин) лв., която сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 28.04.2011 г. до окончателното изплащане на сумата. За да присъди посочената сума съдът взема предвид влошеното здравословно състояние на ищеца в резултат на издаденото свидетелство за съдимост, което предизвикало у него душевен

дискомфорт, подсилен от субективните му очаквания при кандидатстването му за длъжността „портиер” и позицията му на граждански активна и широко позната личност в малък град, но същевременно отчита, че свидетелството за съдимост съобразно целта за която се издава не е с невярно, а с непълно съдържание, както и че дори и да беше издадено с вярно съдържание, ищецът не отговаря на изискванията за заемане на отбелязване за настъпилата реабилитация, емоционалните очаквания, че ще бъде допуснат съответно назначен на длъжност в стратегически обект са неоправдани. Въпреки това, обстоятелството, че в свидетелството не е вписано, че ищецът е реабилитиран и датата на реабилитацията, очевидно е предизвикало негативните емоции и влошаване на здравословното състояние на ищеца. Поради това не са налице обстоятелства, които се дължат на поведението на ищеца и изключват отговорността на държавата.

За разликата до предявения размер иска за обезщетение за неимуществени вреди до 5 000 лв., съдът с решението си следва да постанови отхвърлянето му.

Предвид освобождаването на ищеца от заплащане на държавна такса за воденето на съдебното производство при първото разглеждане на делото, но е заплатена два пъти такса в полза на Върховен административен съд - по 5 лв. общо 10 лв., съдът следва да присъди сумата от 10 лв. за разноски на ищеца, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 12 състав

РЕШИ :

ОСЪЖДА СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД с адрес [населено място], [улица] да заплати на Х. Т. Р., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] 3320, Младежко общежитие 1 на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 4500 (четири хиляди и петстотин) лв., ведно със законната лихва, считано от 28.04.2011 г. до окончателното му изплащане, както и сумата от 10 (десет) лева за разноски.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Х. Т. Р., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] 3320, Младежко общежитие 1 срещу СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД искове за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата до предявения размер от 5 000 лв., както и изцяло исковите за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за периода 16.02.2006 г. – 16.02.2011 г. и от 16.02.2011 г. до 16.02.2014 г. общо в размер на 39 780 лв., ведно с законната лихва.

ОТМЕНЯ свидетелство за съдимост рег. № 738/16.02.2011 г., издадено на Х. Т. Р., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] 3320, Младежко общежитие 1, чрез Районен съд Козлодуй въз основа на бюлетин за съдимост и справка от Софийски районен съд и ВРЪЩА административната преписка за извършване на съответните отбелязвания в бюлетина за съдимост и издаване на нова справка от Софийски районен

съд, както и ново свидетелство за съдимост по заявлението на лицето чрез Районен съд Козлодуй, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: